

dobrikali in prilizovali, bil je Matevžek ponosen in je zaklical materi: »Glejte, kaj imam prijateljev!«

»Misliš, da so to tvoji prijatelji? Kolačevi, kolačevi, ne pa tvoji. Ko si jokal na pragu, ni te nihče pogledal. Sedaj si jim pa vseč — ali prav za prav ne ti, ampak tvoj kolač. Zapomni si, Matevžek, da taki prijatelji niso nič vredni, ki se v nesreči ne zmenijo za človeka; kadar se mu dobro godi, pa za njim silijo. Torej zapomni si: Kolačevi prijatelji, slabi prijatelji!«

Basnigoj.

Prvič po dveh.

Glejte, glejte našo Milo,
Kam se dete napotilo!
Sama gré na daljno pot,
Od peči v nasprotni kot!

Sicer rabi vedno štiri —
Danes prosto roke širi!
Daleč je naprej moli,
Da se lažje ulovi.

Pikoraka do sredine,
Pa ji v hipu moč izgine.
Zmaje, nagne se dekle,
V tla z rokami se upre.

Za trenutek se oddahne,
A potem jo dalje mahne.
Dokončavši dolgo pot,
Sede zadovoljno v kot.

Po domačih se ogleda,
Ponosito — oj seveda!
Rdi ji ličice na smeh,
Saj je prvič šla — po dveh!

L. Črnej.

Prsti.

Palec: Jejmo, jejmo!
Kazalec: Pijmo, pijmo!
Sredinec: Dobro! Ali kje dobimo?
Prstanec: Na polico bom pogledal!
Mazinec: Jaz pa mami bom povedal.
Vsi razun mazineca: Bratci! ali to
trpimo? — Ne! Tožljivca natepimo!

(Tepó ga.)

Smiljan Smiljanič.

